

Arrest

nr. 245 427 van 3 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. GASPART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 2 augustus 2017, verklaart er zich op 28 augustus 2018 vluchteling.

1.2. Op 5 juni 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren in Cali (departement Valle Del Cauca) in Colombia en bent in het bezit van het Colombiaans staatsburgerschap. Uw moeder vreesde dat u in Colombia vroeg of laat ingelijfd zou worden door de guerrilla en toen u een jaar of 7-8 was, verhuisde u met uw moeder naar Venezuela, waar u steeds in Caracas woonde. Sedert 1998 heeft u een relatie met uw huidige partner, M.G.J.D.V. (O.V. X), die ook uit Colombia afkomstig is, maar al lang in Venezuela woonde en het Venezolaans staatsburgerschap heeft. Uzelf slaagde er nooit in de Venezolaanse nationaliteit te verkrijgen. U geraakte via via wel aan een valse Venezolaanse identiteitskaart waarmee u kon studeren en werken. In 2010 besloot uw partner haar dochter in België op te zoeken. U kwam toen niet mee uit geldgebrek en omdat u jullie huis en hond niet wou achterlaten. Pas in de zomer van 2017 reisde ook u naar Europa. Ten gevolge van de steeds slechter wordende situatie in Venezuela verzocht u samen met uw partner op 28 augustus 2018 om internationale bescherming. U wenst niet naar Venezuela terug te keren omdat het er onveilig is, omdat u er geen huis meer heeft en omdat er door de actuele conflictsituatie geen werk, geen eten en geen medicijnen zijn. Naar Colombia wil u niet terug omdat u daar niemand meer heeft en u uw hele leven in Venezuela heeft opgebouwd. U bent in het bezit van uw Colombiaans paspoort, uitgereikt op 25 mei 2015.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts wijst het Commissariaat-generaal er op dat u, ofschoon u al van kindsbeen af in Venezuela woonde, heden naar eigen zeggen enkel over het Colombiaans staatsburgerschap beschikt. Het Commissariaat-generaal is ertoe gehouden uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te evalueren ten aanzien van uw land(en) van nationaliteit, in casu dus Colombia.

Voor wat betreft Colombia zijn er geen elementen aanwezig die actueel wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Veemdelingenwet.

U stelde niet naar Colombia terug te kunnen omdat u er al sedert uw kindertijd weg bent, u daar niemand meer kent, en uw hele leven in Venezuela heeft opgebouwd. Als u naar Colombia terug zou moeten, dan zou u er van nul af aan moeten herbeginnen (CGVS p. 8). Deze motieven ressorteren op zich evenwel niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit niets in uw verklaringen blijkt dat een van de vijf voorgaande criteria op enigerlei wijze met de door u aangehaalde beweegredenen om niet meer naar Colombia terug te keren verband zou houden. Integendeel, u verklaarde dat u eigenlijk geen specifieke vrees ten aanzien van Colombia koestert (CGVS p. 8). Hieruit kan bijgevolg al evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Veemdelingenwet worden afgeleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus République de Colombie: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt bovendien duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het

geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen en uw Colombiaans paspoort blijkt dat u afkomstig bent uit Cali in het departement Valle Del Cauca. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de onveilige situatie in Valle Del Cauca kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name bijvoorbeeld in Bogota. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Daarenboven blijkt uit uw eigen verklaringen dat reizen naar Bogota mogelijk is: zo reisde u in 2017 naar daar vanuit Venezuela, verbleef u een paar dagen op hotel in Bogota om dan vervolgens van daaruit naar Europa te vliegen (CGVS p. 3-4; verklaring DVZ d.d. 05.10.2018 vraag 10). Bovendien gaf u zelf aan dat het misschien wel mogelijk zou zijn om in Bogota een leven op te bouwen; de enige reden die u verhindert dit te doen is dat u ginds alleen zou zijn aangezien uw partner en stiefkinderen in België verblijven (CGVS p. 9). Dergelijk motief houdt geen verband noch met de Vluchtelingenconventie noch met de definitie van subsidiaire bescherming en volstaat dan ook niet om te kunnen concluderen dat Bogota voor u geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zou zijn. Daarenboven kan, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Bogota vestigt. Na het vertrek van uw partner naar België in 2010 bleef u zelf nog tot in 2017 alleen in Caracas wonen, waar u steeds in uw eigen levensonderhoud voorzag door zelf te werken of, in periodes dat u niet werkte, mits de financiële hulp van uw stiefkinderen in het buitenland kon leven. Ermag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in Valle Del Cauca, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit, die niet worden betwist, en vermag aldus niet een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen.

Volledigheidshalve wijs ik er nog op dat ook ten aanzien van uw partner, M.G.J.D.V., een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenconventie), van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "de motiveringsplicht", van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel "(noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)", alsmede op een beoordelingsfout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: het rapport "*Colombia. Situación Humanitaria. Enero 2018 – Marzo 2019*" van UNOCHA (stuk 3) en twee artikels in verband met de humanitaire situatie in Colombia van het Internationale Rode Kruis van 28 maart 2019 (stukken 4 en 5).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 november 2020 een aanvullende nota van 17 november 2020 bij waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende rapporten: de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Internationale Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015 en de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven ten aanzien van Colombia, meer bepaald dat hij er niemand kent en er zijn leven van nul zou moeten opbouwen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), geen *nexus* vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat hij op de leeftijd van 7 à 8 jaar door zijn moeder naar Venezuela werd gestuurd omdat zij vreesde dat hij door guerrillagroeperingen zou worden gerekruteerd, doch hij laat na *in concreto* te duiden hoe deze beweerdde vrees heden, ongeveer dertig jaar later, nog steeds actueel zou zijn. Noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch in zijn verzoekschrift maakt verzoeker enige melding van recente, concrete vervolgingsfeiten waaruit zou kunnen blijken dat hij heden nog steeds dient te vrezen voor een rekrutering door Colombiaanse guerrillagroeperingen. Verzoeker maakt dan ook geenszins *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van de problemen waarvoor hij op zeven- à achtjarige leeftijd van Colombia naar Venezuela stelt te zijn gevlucht, actueel nog nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Bogota te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en in de Colombiaanse (groot)steden, zoals Bogota, in het bijzonder stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi/bcusveiligheidssituatieco/omb/a20191113.pdf> en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op <https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusco/omb/aveiligheidssituatie20200727.pdf> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de

Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-5) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal aangehaalde informatie. Uit deze informatie blijkt immers niet dat het geweld tegen burgers in Colombia plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict en/of dat dit geweld willekeurig van aard zou zijn in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker verklaarde vanuit Bogota naar Parijs (Frankrijk) te zijn gereisd (administratief dossier, stuk 16, "verklaring DVZ", verklaring 31). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker via de internationale luchthaven van Bogota ook kan terugkeren naar Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat verzoeker niet op een veilige manier naar Colombia zou kunnen reizen.

Wat betreft de redelijkheid van de stad Bogota als intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker motiveert de commissaris-generaal inzake verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Daarenboven blijkt uit uw eigen verklaringen dat reizen naar Bogota mogelijk is: zo reisde u in 2017 naar daar vanuit Venezuela, verbleef u een paar dagen op hotel in Bogota om dan vervolgens van daaruit naar Europa te vliegen (CGVS p. 3-4; verklaring DVZ d.d. 05.10.2018 vraag 10). Bovendien gaf u zelf aan dat het misschien wel mogelijk zou zijn om in Bogota een leven op te bouwen; de enige reden die u verhindert dit te doen is dat u ginds alleen zou zijn aangezien uw partner en stiefkinderen in België verblijven (CGVS p. 9). Dergelijk motief houdt geen verband noch met de Vluchtelingenconventie noch met de definitie van subsidiaire bescherming en volstaat dan ook niet om te kunnen concluderen dat Bogota voor u geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zou zijn. Daarenboven kan, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Bogota vestigt. Na het vertrek van uw partner naar België in 2010 bleef u zelf nog tot in 2017 alleen in Caracas wonen, waar u steeds in uw eigen levensonderhoud voorzag door zelf te werken of, in periodes dat u niet werkte, mits de financiële hulp van uw stiefkinderen in het buitenland kon leven. Ermag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij in Colombia niemand kent en dat hij er bijgevolg niet over een netwerk beschikt. Hij voert tevens aan dat hij in een gelijkaardige situatie als de IDP's terecht zal komen en bijgevolg zal zijn overgeleverd aan de willekeur van de criminele bendes in de 'colonia's' waartegen de Colombiaanse Staat geen bescherming kan bieden. De Raad stelt evenwel vast dat nergens in de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the Internationale Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia* van september 2015 (zie weblink opgenomen in de aanvullende nota van de commissaris-generaal) wordt vooropgesteld dat het beschikbaar zijn van een (familiaal) netwerk onontbeerlijk is om van een redelijk intern vestigingsalternatief te kunnen spreken. UNHCR wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. *In casu* stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker sedert zijn vertrek uit Colombia steeds in Venezuela heeft gewoond, alwaar hij in staat was om een leven op te bouwen en in zijn onderhoud te voorzien, met financiële ondersteuning van zijn stiefkinderen in het buitenland wanneer nodig. Tevens wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat het wel mogelijk zou kunnen zijn om in Bogota een leven op te bouwen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Hij maakt zich daarbij enkel de bedenking: *“Maar wat zou ik daar alleen gaan doen? De stiefkinderen hier zijn mijn kinderen. ik heb ze sinds jong zien opgroeien. Wat zou ik daar allen [sic] gaan doen?”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), hetgeen bezwaarlijk als een element kan worden beschouwd dat de redelijkheid van de stad Bogota als intern vestigingsalternatief in zijn hoofde in het licht van zijn verzoek om internationale bescherming zou ondermijnen. Verder toont verzoeker geenszins *in concreto* dat hij ingeval van terugkeer naar de stad Bogota in een gelijkaardige situatie als de IDP's in de 'colonia's' zou terechtkomen. UNHCR stelt daaromtrent als volgt in voormelde *Eligibility Guidelines*: *“Where the proposed area of relocation is an urban area where the applicant has no access to accommodation and livelihood options, and where he/she cannot be reasonably expected to fall back on meaningful support networks, the applicant will likely find himself or herself in a situation comparable to that of urban IDPs.”* (vrije vertaling: Wanneer de voorgestelde plaats van hervestiging een stedelijk gebied is waar de aanvrager geen toegang heeft tot accommodatie en levensonderhoud, en waar hij/zij niet redelijkerwijze kan worden geacht terug te vallen op betekenisvolle ondersteunende netwerken, kan de aanvrager zichzelf waarschijnlijk bevinden in een situatie vergelijkbaar met die van stedelijke IDP's). *In casu* kan verzoeker evenwel rekenen op de financiële ondersteuning van zijn in het buitenland verblijvende stiefkinderen. Daarenboven maakte verzoeker geen melding van medische of andere problemen die hem zouden verhinderen om te werken. Redelijkerwijze kan dan ook wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker in staat is om ingeval van terugkeer naar Colombia in de stad Bogota een leven op te bouwen en er op zodanige wijze in zijn levensonderhoud te voorzien dat hij niet terechtkomt in een situatie vergelijkbaar met die van de IDP's in de stad. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-5) is van louter algemene aard en vermag dan ook niet *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van hervestiging in de stad Bogota in een situatie als die van de IDP's in deze stad zou terechtkomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Bogota over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet

Ten overvloede besluit de gemachtigde van de commissaris-generaal in haar aanvullende nota van 17 november 2020 dat, gelet op de opmerkelijke verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia in zijn geheel het afgelopen decennium, burgers er actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) lopen. De verwerende partij bevestigt dit besluit ter terechtzitting, de verzoekende partij brengt weerlegt deze niet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER